

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 30 marca 2022 r.

Pozycja 69

POSTANOWIENIE

z dnia 23 listopada 2021 r.

Sygn. akt Ts 150/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych „w ten sposób, że warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 maja 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Pismem z 17 lipca 2012 r. skarżący wystąpił o ustalenie warunków zabudowy. Decyzją z 24 maja 2013 r. (znak: [...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt albo organ pierwszej instancji) odmówił ustalenia warunków zabudowy. Skarżący wystąpił 3 października 2018 r. z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.), które Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) postanowieniem z 7 listopada 2018 r. uznało za nieuzasadnione.

W związku z nieuwzględnieniem ponaglenia, skarżący wystąpił do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) ze skargą na przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej powołaną wyżej decyzją. Domagał się w niej stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia Wójtowi grzywny oraz zasądzenia na jego

rzecz kosztów postępowania. Wyrokiem z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA uznał, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, lecz nie miało ono charakteru rażącego naruszenia prawa.

Od powyższego rozstrzygnięcia Wójt wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), który postanowieniem z 20 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę. W uzasadnieniu odwołał się do postanowienia składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), w którym przyjęto, że wniesienie ponaglenia jako warunku formalnego do zainicjowania postępowania sądowego w przedmiocie przewlekłego prowadzenia postępowania dopuszczalne jest jedynie w sprawie zawisłej. Dokonanie tej czynności po zakończeniu postępowania byłoby nie tylko niecelowe, lecz również sprzeczne z istotą tej regulacji, ponieważ nie mogłoby doprowadzić do zobowiązania organu do załatwienia sprawy, a tym samym uzdrowienia zaistniałego stanu braku działania administracji publicznej. W związku z powyższym NSA w postanowieniu z 20 listopada 2020 r. uznał, że „skarga wywiedziona w następstwie tak spóźnionego środka zaskarżenia nie mogła podlegać merytorycznemu rozpoznaniu. Brak spełnienia wymogu z art. 52 § 2 p.p.s.a. skutkować powinien odrzuceniem skargi, jako niedopuszczalnej, na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. W takim stanie sprawy bezprzedmiotowe jest odnośnienie się do zagadnienia poruszonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, mianowicie dopuszczalności wniesienia skargi na przewlekłość postępowania w sytuacji, gdy to postępowanie zostało już zakończone wydaniem decyzji ostatecznej” (s. 8 postanowienia NSA).

Postanowienie NSA z 20 listopada 2020 r., jak wyjaśnił skarżący, doręczono mu 26 stycznia 2021 r. (data ta nie została jednak w żaden sposób udokumentowana). Orzeczenie to zostało wskazane jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

2. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez: 1) doręczenie oryginalnego lub poświadczonego za zgodność z oryginałem pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami); 2) doręczenie odpisu lub poświadczonego za zgodność z oryginałem postanowienia NSA z 20 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]); 3) udokumentowanie daty doręczenia skarżącemu ostatecznego rozstrzygnięcia, w związku z którym wniesiona została skarga konstytucyjna (przedłożenie np. poświadczonej za zgodność z oryginałem koperty, w której doręczona została skarga konstytucyjna – wraz z czterema kopiami); 4) doręczenie – odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem – orzeczeń potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami): a) wyroku WSA z 21 marca 2019 r. (sygn. akt [...]), b) postanowienia SKO z 7 listopada 2018 r. o uznaniu ponaglenia za nieuzasadnione. Do chwili wydania niniejszego postanowienia powyższe braki formalne nie zostały usunięte.

3. Skarżący twierdzi, że zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b p.p.s.a., rozumiany w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, narusza prawo do sądu. Ogranicza on bowiem, jego zdaniem, możliwość uzyskania przedsądu, niezbędnego do wystąpienia z powództwem na podstawie art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

Zarządzenie Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 18 czerwca 2021 r. zostało pełnomocnikowi skarżącego skutecznie doręczone 30 czerwca 2021 r. W treści zarządzenia zawarto pouczenie, że nieusunięcie braku w wyznaczonym terminie wywołuje ujemne skutki procesowe. Mimo upływu przewidzianego prawem terminu, brak ten nie został przez skarżącego usunięty.

Wobec nieusunięcia braku formalnego w określonym prawem siedmiodniowym terminie, Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 w związku z art. 57 ust. 1 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.